

Arrest

nr. 202 648 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/04/2017 werd ingediend door:

*Naam: E(...) H(...)
Voornaam: O(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar Spaanse zoon, de genaamde A(...) E(...) H(...), E(...) in toepassing van artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2,5° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van, de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Unie, bedoeld op 40§4, eerste lid,2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

Bovendien dient betrokkene in toepassing van artikel 40 bis, §4, laatste lid in het bezit zijn van voldoende bestaansmiddelen om in haar eigen behoeften en die van haar kind te kunnen voorzien om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Ter staving van de bestaansmiddelen worden enkel loonfiches van de genaamde A(...) M(...) A(...) I(...), de vader van het kind, voorgelegd. Gezien er geen wettelijke band is tussen de vader en de moeder van de referentiepersoon, kunnen deze bestaansmiddelen niet in aanmerking worden genomen. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40, 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 203 en 203bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW).

Het middel luidt als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde

motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikelen 203 en 203bis BW en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Staatssecretaris weigert het recht op verblijf van verzoekster omdat zij “niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”. Staatssecretaris verwijst hiervoor naar de volgende wettelijke bepalingen:

- Artikel 40bis §2, 5° van de wet van 15 december 1980 dat stelt: “Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt”.
- Artikel 40bis §4, laatste lid, dat bepaalt dat verzoekster in het bezit moet zijn van voldoende bestaansmiddelen om in haar eigen behoeften en die van haar kind te kunnen voorzien om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Staatssecretaris stelt vervolgens dat de loonfiches van de vader van het kind, A(...), M(...) A(...), niet in aanmerking kunnen worden genomen ter de staving van de bestaansmiddelen, doordat er geen wettelijke band is tussen vader en moeder van het kind. Evenwel verdient de vader van het kind voldoende en bovendien is de vader van het kind bij wet, namelijk artikel 203 en 203bis van het Burgerlijk Wetboek, gehouden in te staan voor de huisvesting, het levensonderhoud, het toezicht, de opvoeding en de opleiding, alsook de ontplooiing van hun kinderen. Het kan niet betwist worden dat de vader van het kind zulks doet, aangezien verzoekster, de vader van het kind en het kind allen op hetzelfde adres wonen. Het kind beschikt dan ook over voldoende bestaansmiddelen via de vader van het kind, welke beiden op hetzelfde adres zijn ingeschreven. De vader van het kind, A(...), M(...) A(...), woont samen met verzoekster te (...). In september 2015 dienden zij samen een aanvraag in voor wettelijke samenwoning te Boom. De argumentatie van de Staatssecretaris dat de bestaansmiddelen van A(...), M(...) A(...) niet in aanmerking kunnen worden genomen is dan ook foutief en in strijd met de artikelen 203 en 203bis BW en derhalve met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Als vader van het kind, die samenwoont met zijn kind en de moeder, moet A(...), M(...) A(...) bijdragen in de bestaansmiddelen die nodig zijn om in de behoeften van het kind en derhalve het gezin te voorzien. Verder wenst verzoekster op te merken dat de motivering in de beslissing een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoekster. Verzoekster heeft immers de aanvraag gebaseerd op haar kind en heeft het recht op een gezinsleven met haar kind op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. De Staatssecretaris beperkt zich echter tot een letterlijke overname van de wettelijke bepalingen en laat na de impact van de beslissing op het leven van verzoekster en haar kind te onderzoeken. De Staatssecretaris heeft aldus zijn verplichting om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren niet volbracht. Evenmin wordt iets gezegd of geschreven over de aanvraag van verzoekster gebaseerd op het feit dat zij ouder is van een Spaans kind dat in België verblijft en waarmee zij een gezin vormt. Verzoekster meent eveneens dat hiermee wordt aangetoond dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is, aangezien uit de motivering van de beslissing niet kan worden afgeleid of de Staatssecretaris ook heeft nagegaan of aan de voorwaarden tot vestiging van verzoeker op basis van het Spaans kind dat verblijft in België en waarmee verzoekster een gezin vormt, werd voldaan. Het moge duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden. Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Dat de Staatssecretaris derhalve de artikelen 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en de artikelen 203 en 203bis BW schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De opgeroepen schendingen dienen te worden bekeken in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

[De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.]

(...)

§ 4

(...)

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

2.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40bis, §2, 5° en §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt dat niet is aangetoond dat de betrokkene in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen om in haar eigen behoeften en die van haar kind te kunnen voorzien om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Betreffende de door de verzoekster voorgelegde loonfiches van de vader van het kind stelt de bestreden beslissing dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen nu er geen wettelijke band is tussen de vader en de moeder van de referentiepersoon.

De verzoekster stelt dat de vader van het kind voldoende verdient en bovendien vader van het kind is bij wet, waarbij zij verwijst naar de artikelen 203 en 203bis van het BW. Verder verblijven zij, de vader en het kind allen op hetzelfde adres. Het kind beschikt dan ook over voldoende bestaansmiddelen via de vader van het kind. Zij stelt ten slotte dat er reeds een aanvraag tot wettelijke samenwoning is ingediend.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat er geen wettelijke band is tussen de vader en de moeder van de referentiepersoon. Er is ook geen sprake van een huwelijk.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing duidelijk, via de reeds genoemde wetsbepalingen, stelt dat betrokkene in het bezit dient te zijn van voldoende bestaansmiddelen om in haar eigen behoeften en die van haar kind te kunnen voorzien omdat zij enkel loonfiches van de vader van het kind heeft voorgelegd. Niettegenstaande de vraag of het kind kan beschikken over de bestaansmiddelen van de vader, zoals verzoekster beweert, betwist laatstgenoemde niet dat zij zelf niet in het bezit is van voldoende middelen om in haar eigen behoeften te voorzien gezien zij zelf niet betwist dat zij niet in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde

om aan de hand van de voorgelegde stukken te besluiten dat verzoekster minstens niet kan voorzien in haar eigen behoeften.

Vervolgens stelt verzoekster dat de motivering in de bestreden beslissing louter een standaardmotivering betreft die op geen enkele wijze ingaat op haar concrete situatie.

Dienaangaande kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat er rekening is gehouden met de door verzoekster voorgelegde stukken, op basis waarvan zij hun oordeel hebben geveld. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd.

Verder stelt verzoekster nog dat er niets wordt gezegd of geschreven over haar aanvraag gebaseerd op het feit dat zij ouder is van een Spaans kind dat in België verblijft en waarmee zij een gezin vormt.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing valt namelijk te lezen dat zij gezinshereniging aanvroeg met haar Spaanse dochter.

Ten slotte stelt verzoekster nog dat zij het recht heeft op een gezinsleven op basis van artikel 8 van het EVRM en dat de bestreden beslissing nalaat de impact van de beslissing op het leven van haar en haar kind te onderzoeken. Op deze manier heeft de gemachtigde zijn verplichting om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren niet volbracht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er hieraan geen toetsing werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Naar analogie kan er tevens gesteld worden dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een burger van de Europese Unie slechts kan worden toegekend indien zij aan de wettelijke voorwaarden voldoen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC